

Liberal international

En liberal international (World Liberal Union) bildades i Oxford 1947 och har sedan dess hållit årliga möten. Den femte kongressen, som nu förestår, hålls i Uppsala; den började i dag med förberedande debatter och öppnas formellt i morgon. På programmet står en rad resolutionsförslag om ekonomisk och social politik, om vägen till fred, om koncentrations- och slavläger som uttryck för den totalitära politiken. Anslutna till internationalen är liberala partier i femton länder; här till kommer delegationer av landsflyktiga från flera förut självständiga, nu av Ryssland erövrade eller behärskade stater.

Att en liberal international bildats är naturligt med hänsyn till att ingen politisk riktning varit mera inriktad på internationellt samarbete och skapandet av en internationell rätts- och fredsorganisation än liberalismen. Redan de upplysnings- och framstegsmän från den stora revolutionens tid som är den moderna liberalismens föregångare såg å ena sidan en fräddlig och organiserad värld, å den andra fria, självständiga och särpräglade människor som resultat av den andliga och materiella frigörelse de verkade för. Dessa pionjärens drömmar och förhoppningar har fortlevat i ett och ett halvt sekel, under nederlag och misseringar, i en värld som efter korta avspänningsperioder på 1800-talet alltmera präglats av kriser och konflikter. I varje generation har liberala tänkare och politiker hört till dem som med känslans styrka, reflexionens klarhet och handlingens energi rest parollen om en mänsklighet som skall använda sin kraft inte på förödande inre kamp, utan på att upprätta en ordning inom vilken den enskilde i trygghet och frihet skall kunna utbilda sina anlag, nå ett rikare inre liv. Målet ter sig mera avlägset för oss än det gjorde för den unga, optimistiska och naiva liberalismen. Det är lika värt att arbeta för, det enda som det är värt att arbeta för i politik och samhällsliv.

Från andra synpunkter kan en liberal international framstå som en underlig skapelse, närmare som en självmotsägelse. Inom den liberala åskådningens rymmer många varianter. De partier som kallar sig eller gör anspråk på att vara liberala representerar i skilda länder starkt skiftande traditioner och program. Inom vissa partier är hållningen i ekonomiska och sociala frågor sådan att det ligger nära till hands att tala om

konserveratism och gammalliberalism; på andra håll åter har den socialreformatoriska linjen så helt slagit igenom att knappast mer än motståndet mot en mera långt driven socialisering ger en klar skiljeinje mot socialismen. Inom några länder företräder liberalismen en utpräglat rationalistisk och sekularistisk ståndpunkt, inom andra har den starkt fäste inom religiösa samfund och kan betraktas som bärare av en kristen humanism. Och här till kommer att det i många fall blir en fråga om beteckningar och tillfälligheter då ett bestämt parti inom ett land framträder som det liberala partiet framför andra — liksom då intet parti anses vara liberalt i ordets mera tekniska mening. Det är tillräckligt att erinra om att USA — den stat där liberalismen dominerar, den stat som fortvaron av liberalismen i hela världen beror på — inte är representerat i den liberala internationalen.

Med dessa förhållanden sammanhänger att den liberala internationales hitills inte fått någon större betydelse och inte gärna kan bli mera än ett forum för debatt och stimulerande personligt umgänge. De program och uttalanden som vid olika tillfällen antagits är i regel vaga och abstrakta — vilket visserligen inte är ovanligt med kongressresolutioner. Liksom ofta vid internationella sammankomster har också frekvensen av ömsesidiga hyllningar, tom och högtidlig retorik varit alltför stor. Det är att hoppas att sakligheten och konkretionen blir starkare markerad vid den nu stundande kongressen.

Den demokratiska humanism, det ovillkorliga motstånd mot totalitära tendenser som i dagens läge är ledstjärna för Västern är dess bättre inte bara de liberala partiernas sak. De idéer som är de ursprungliga och bestående i liberalismen har genomsyrat stora folkgrupper som parti- och valmässigt hör till andra, konservativa och socialistiska riktningar; dessa idéer har kunnat gå framåt även då de liberala partierna gått tillbaka. Men på ett särskilt sätt bär de partier som traditionellt och systematiskt företräder de liberala grundtankarna ansvaret för att dessa tankar befästas och förkunnas. Liberalerna kan utan förhållelse säga sig kämpa först och främst för det gemensamma och centrala i västerländsk åskådning. Samarbetet bör kunna stärka deras förmåga att fylla denna stora uppgift.

The Liberal International

A World Liberal Union was formed at Oxford in 1947, and has met annually ever since. The fifth Congress, which is now to be held, begins at Uppsala to-day with preliminary debates and will be formally opened to-morrow. The agenda includes a series of motions concerning economic and social policy, the road to peace and exposing concentration and slave camps as expressions of totalitarian politics. The Liberal Parties of 15 countries are affiliated to the Union and in addition, delegations are expected representing formerly independent states now dominated by the Soviet Union.

The formation of a Liberal Union is a most natural step as no other political movement has been more directed towards international co-operation and the establishment of an international legal and peace organization, than the Liberal. The pioneers of modern liberalism, in the days of the Great Revolution, envisaged a world, which whilst peaceful and organised, was populated by free, independent and individualistic men and women; the result of the spiritual and material liberation for which they were striving. The hopes and dreams of these pioneers have lived on for a century and a half through defeats and disappointments, in a world, which apart from short periods of calm in the 19th century, has become increasingly marked by crises and conflicts. In each generation liberal thinkers and politicians have been among those who have used the strength of their emotions, the light of their minds and the energy of their actions to urge mankind to apply its powers not to devastating internal conflict, but to the establishment of an order within which the individual may develop his talents in security and freedom, and live a fuller inner life. This goal seems more distant to us than it did to young, optimistic and naïve liberalism. It is nevertheless worth working for, the only thing worth working for in politics and community life.

From other points of view, a World Liberal Union may appear to be a strange creation, even a paradox. Liberal thought has room for many variants. Parties which call themselves, or claim to be liberal, represent most varying traditions and programmes in different countries. Some parties have adopted such an attitude in

economic and social questions that it seems natural to call them conservative or Manchester-liberal. Others have so fully accepted a policy of social reforms that only their opposition to programmes of nationalization divides them from socialism. In some countries, liberalism represents a markedly rational and secular standpoint, whilst in others, it is strongly anchored in religious movements and can be regarded as a bearer of Christian humanism. Furthermore, it is often merely a question of labels or chance whether a certain party in a country is regarded as the Liberal Party or whether no party can be considered as Liberal in the technical sense of the word. It will suffice to point out that the U. S. A. — the one country dominated by liberalism and the country on which liberalism everywhere in the world depends — is not represented in the Liberal World Union.

It is due to these circumstances that the Liberal World Union has so far gained little importance, and can hardly be more than a platform for debate and stimulating personal contacts. The programmes and resolutions adopted at various stages have been rather vague and abstract, which, however, is not seldom the case with congress resolutions. Like many other international gatherings, there has often been too much mutual praise and empty solemn rhetorics. It is to be hoped that this congress will be marked by more concrete realism.

Fortunately, the cause of democratic humanism and of unconditional resistance against totalitarian tendencies, which is the guiding star of the West to-day, is not upheld by the liberal parties alone. The original and lasting ideas of liberalism have permeated through large categories of people belonging in the conservative or socialist camps; the principles have advanced even where the Liberal Parties themselves have receded. However, the parties which have traditionally and systematically represented the fundamental liberal concepts, are in a very special way responsible for the entrenchment and furtherance of these concepts. Without boasting, the liberals can say that they are the first and foremost protagonists of the guiding, common principles of the West. Co-operation should strengthen their ability to achieve this great and significant task.